

עפ"א 17274/11/16 - עירית בתים נגד שושנה רובין, أنها نوعמה

בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו

בשבתו כבית משפט לעורורים פליליים

25 בינואר 2017

כ"ז בטבת תשע"ז

עפ"א 16-11-17274 עירית בתים נ' רובין ואח'

לפני כבוד השופט העמיה מרום סוקולוב

המעוררת
עירית בתים
עו"ד אלעד מאיר
ע"י ב"כ

נ ג ד

המשיבות
1. שושנה רובין

2. أنها نوعמה

עו"ד חודה ויס
ע"י ב"כ

פסק דין

לפני ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בבית-ים (כבוד השופט נמרוד אשכול) מיום 25.09.16, שלפיה בוטל כתוב האישום בתיק זה.

ה רקע

ביום 01.10.14 הוגש נגד המשיבות כתוב אישום בגין ניהול עסק ללא רישיון מיום 26.12.13 ועד למועד הגשתו של כתוב האישום. ביום 08.03.15 קיימה הקראה בתיק זה ומשיבה 1 הודתה בעבודות כתוב האישום: „למעשה העבודות הן נכונות כמו שהן רשומות בכתב האישום [...]“ (עמ' 1 לפורוטוקול מיום 08.03.15, שורה 12). תגובה של משיבה 2, שהופיעה גם היא באותו ישיבה, לא נרשמה בפורוטוקול. בית המשפט קמא, למרות התנגדותה של המערערת וטענה כי אין צורך בשמייעת עדויות בסיבות הללו, קבע דין לשםיעת הראיות. בדיון, שנקבע ליום 15.05.15, לא הופיעה משיבה 1 גם שהזירה בחובת ההופעה, ומשיבה 2 טענה כי היא ביקשה ממנה לייצגה. בא-כוח המערערת טען כי לא ניתן לקבוע את התקיך להוכיחות כאשר הנאשם מודה בעבודות כתוב האישום ומשיבה 1 הודתה בהן. כמו כן לא ניתן לקבוע להוכיחות מאחר שנערכה רק הקראה חלקית למשיבה 1 ולא נערכה הקראה למשיבה 2. בא-כוח המערערת ציין עוד כי משיבה 2 איננה יכולה לייצג את משיבה 1. משיבה 2 אמרה באותו ישיבה: „קודם כל אנחנו שותפות, אני לוקחת אחריות על כל מה שהשותפה שלי אמרה בדיון הקודם. שתינו נעמדנו כאן בדיון והייתי חלק בלתי נפרד“ (עמ' 2 לפורוטוקול, שורות 15-14). בית המשפט קמא דחה את הדיון וקבע הקראה נוספת נפרדת בתיק.

לפני מועד הקראה השני הגיעו המשיבות בקשה להורות על ביטול כתוב האישום. בישיבת הקראה מיום 28.06.15 טען בא-כוח המערערת כי המשיבות הודיעו בישיבות הקודמות, ואולם אם למען זהירות בית המשפט בוחר שלא לראות בדבריהן הודהה, עליהן להשיב לכתב האישום. בית המשפט קמא קבע בהחלטתו באותו ישיבה כי מאחר שלפני מועד הדיון השני בהקראה הוגשה הבקשה לביטול כתוב האישום, יש ליתן בה החלטה תחיליה, לאחר שהמערערת

עמוד 1

תודיע עדותה בעניין. המערערת הודיעה לבית המשפט קמא כי המשיבות ניהלו את בית העסוק ללא רישיון עסק במשך כולה, והעובדת שעתה יש בידיה רישיון עסק אינה מצדיקה את ביטול כתוב האישום.

ביום 25.09.16 נתן בית המשפט קמא את ההחלטה נושא הדיון, שלפיה בשל סמכות האירועים, כאשר במסלול אחד הרישוי בטוחה השגה ומחייבת לחתימה טכנית, ואילו בד-בבד הוגש כתוב האישום נגד המשיבות, הוא נמצא „[...] מטעמי הגנות מש[פ]טית ובנסיבות העניין[...] להורות על ביטול כתוב האישום בתיק זה. בנסיבות העניין, ניהול ההליך כנגד הנאשומות עומדת בסתריה לעקרון הקבוע בסעיף 149(10) לחס"פ[...]. על-כן הורה לבטל את כתוב האישום.

להלן בקצרה נימוקי הערעור:

1. טעה בית המשפט קמא שלא הריע את המשיבות בעבירה שהואשם בה, אף שהודו בעבודות כתוב האישום.
2. טעה בית המשפט קמא משייע למשיבות והנחה אותן כיצד לפעול בתיק, ומשפעל שלא לפי סדרי הדיון. בית המשפט נהג בעניין זה בחוסר סמכות ואף יצר תחושה קשה של הפרת האיזון הדינוני בין הצדדים.
3. בית המשפט קמא טרכ להעלות מיזמתו טענות הגנה שונות לטבות המשיבות שלא הועלן מצדן, כדי לבטל את כתוב האישום. טענות ההגנה אלה אין רלוונטיות למשיבות ואין בהן כדי להצדיק את ביטול של כתוב האישום.
4. סעיף 30 לחוק רישיון עסקים, התשכ"ח-1968, מטיל את נטל הראייה על מי שטוען כי בידו רישיון או היתר זמני לפי החוק, וזאת לא הוכיחו המשיבות.
5. בית המשפט קמא קבע כי אין מדובר ברדייפה או בהתעمرות מצד המערערת, וכי המקירה Dunn אינה עומדת ב מבחנים שנקבעו בפסקה להחלטת הגנה מן הצדוק ולביטול כתוב אישום. אף-על-פי-כן ביטל את כתוב האישום.

דין זה הכרע

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ובחןתי את המסמכים שבתיק בית המשפט קמא, אני קובעת כי דין הערעור Dunn להתקבל. לא ברור מדוע לא נרשמה גם תגובתה של משיבה 2 לכתוב האישום במועד הקריאה הראשון, כאשר הodata משיבה 1 בעבודות כתוב האישום (עמ' 1 לפרוטוקול מיום 15.03.08, שורה 12), גם שלדבריה הן עמדו יחד במהלך הדיון והוא מקבלת אחריות על כל מה שימושה 1, שותפהה, אמרה באותו דיון. כלשונה, צצ'ור, „אני לוקחת אחריות על כל מה שהשותפה שלי אמרה בדיון הקודם. שתינו נעמדנו כאן בדיון והייתי חלק בלתי נפרד“. סבורתני כי די בדברי

המשיבות כמפורט לעיל כדי לשמש הודהה בעובדות כתב האישום, ועל בית המשפט קמא היה להרשיען ולשםוע טיעונים לעונש, שבמהלכם היה מקום לשמעו על הנסיבות המיחדות של המקרה, אם סבר כי יש כאלה, והאישיות. אם סבר בבית המשפט קמא כי אין בדברים הללו כדי לשמש הודהה, הוא היה רשאי לדוחות את הדיון למועד נוסף בשביל לקבל תגובה מפורטת ממשיבה 2, שכאמור הודהה גם היא בישיבת ההקראה השנייה והctrפה לדבריה של ממשיבה 1.

לא מצאת בפרוטוקול הדיון מיום 31.05.15 כי ממשיבה 2 בקשה להעלות טענות למחיקת כתב האישום, ואילו הטענות שהועלו בישיבה מיום 08.03.15 מפי בעלה של ממשיבה 1 הועלו לאחר שהודהה בעובדות כתב האישום, ולכן היה מן הראו להעלותן בשלב הטיעונים לעונש. בנסיבות הללו לא היה ראוי שבית המשפט קמא יעלה טענות הגנה שונות מיזמתו, לרבות טענות לעניין הגשת בקשה למחיקת כתב האישום, ואף לא להורות למשיבות לצרף מסמכים שונים לבקשה למחיקה (ראה פסק- הדיון בעפ"א [מחוזי ת"א] 32480-06-16). ועדה מקומית לתכנון ובניה תל אביב נ' ורסמן [פורסם באר"ש, 26.09.2016]). בנסיבות מושא הדיון לא היה מקום למחוק את כתב האישום. סמכותו של בית המשפט לbijוט כתבי אישום ולמחיקתם מצומצמת ביותר, ויש לנוהג בה בזירות רבה, שהרי הפרוגטיבה להגשת כתבי אישום ולביטולם נתונה לתביעה. הגשת כתב אישום בעבר נושא הדיון איננה מותנית כלל בחקירת החשוד. זאת ועוד: בית המשפט קמא קבוע אף במקרה כי במקרה זה „[...] אין מדובר ברדייפה / או התעمرות מצד התביעה [...]“ (פסקה 15 להחלטה) והטעם שציין למחיקת כתב האישום, הגינות משפטית, אינו מעניק לו סמכות במקרה זה לבטל כתב אישום שהוגש בדיון מטעם הרשות שהוסמכת לעשות זאת.

ኖכח כל האמור לעיל אני מבטלת את החלטתו של בית המשפט קמא, ומורה להחזיר אליו את הדיון כדי להמשיך בהליכים סדרם.

נitan היום, כ"ז בטבת תשע"ז (25 בינואר 2017), בהעדר הצדדים.

**מרימ סוקולוב, שופטת
עמיתת**